

[Ih Thyrsøgd.]

foreninger gør tilsvarende hensyn som med forbrugerkooperationen sig ikke gældende, og det bør navnlig fremhæves, at dividenden her beskattes hos modtageren i modsætning til brugsforeningsdividenden.

De tre lovforslag er fremsat med sigte på at skabe en sådan lighed. Men at en sådan lighed ikke er til stede i den nuværende lovgivning, er bl. a. påvist af professor, dr. jur. Thøger Nielsen, der nu er udnævnt til professor i skatteret ved Københavns universitet. Jeg henviser herved til dennes artikel i Juristen, 1962, s. 24. Det er på tide, at dette spørgsmål nu tages op til løsning. Jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforslagene til det høje tings velvillige behandling.

Skriftligt besvaret spørgsmål.

Af *Iver Poulsen* til handelsministeren (3. oktober 1963):

„Har en anordning om ophævelse af loven om pris- og avancementstop været underskrevet af Hans Majestæt Kongen?“

Spørgeren har udbedt sig skriftligt svar.

Handelsminister *Baunsgaards* svar (9. oktober 1963):

I loven om pris- og avancementstop er det i § 7 bestemt, at loven er midlertidig, og at den bortfalder fra det tidspunkt, det fastsættes ved kongelig anordning, dog senest den 31. marts 1964. Da loven således er af midlertidig karakter, har jeg som handelsminister naturligvis til stadighed haft min opmærksomhed henvendt på, om forholdene måtte skønnes at have udviklet sig således, at det ville være rigtigst at ophæve loven. På et ministermøde den 19. september d. å. indstillede jeg, at loven ophævedes, og min indstilling blev tiltrådt i ministermødet. Umiddelbart herefter underskrev jeg en forestilling til kongen om udfærdigelse af en kongelig anordning med følgende ordlyd:

„Lov nr. 82 af 16. marts 1963 om pris- og avancementstop ophæves med virkning fra den 23. september 1963.“

Kongen bifaldt samme dag forestillingen og underskrev den kongelige anordning, der tænktes kundgjort i Lovtidende den 23. september 1963.

Imidlertid rettede statsministeren den 20. september henvendelse til mig vedrørende tidspunktet for den kongelige anordnings ikrafttræden, og efter en drøftelse af dette spørgsmål enedes jeg med statsministeren om, at regeringens økonomiudvalg burde have lejlighed til endnu en gang at overveje konsekvenserne af lovens bortfald, inden den kongelige anordning kundgjordes. Der var mellem statsministeren og mig enighed om, at den udsættelse af lovens bortfald, som var en følge af drøftelsen i økonomiudvalget, højst skulle have en varighed af nogle få uger. Som det vil være det ærede medlem bekendt, er der da også nu truffet beslutning om lovens bortfald med virkning fra den 21. oktober d. å.

I overensstemmelse med min aftale med statsministeren afgav jeg den 21. september om formiddagen til Hans Majestæt Kongen en forestilling, hvori jeg indstillede, at Hans Majestæt Kongen annullerede sin underskrift på min forestilling af 19. september, således at den dertil knyttede anordning bortfaldt. Som begrundelse anførte jeg i forestillingen, at det efter fornyede overvejelser skønnedes hensigtsmæssigt at udsætte ophævelsen af loven om pris- og avancementstop nogen tid. Denne forestilling bifaldt kongen samme dag.

Hermed var den kongelige anordning af 19. september 1963 bortfaldet, idet kongen efter min indstilling havde tilbagekaldt sin underskrift, inden den kongelige anordning var kundgjort, og dermed også inden den var trådt i kraft.

Der har således ikke — som det har været nævnt i dele af dagspressen — foreligget to kongelige anordninger. Der har kun foreligget én kongelig anordning, og denne er som nævnt bortfaldet forinden kundgørelse i Lovtidende. Den bortfaldne anordning skal som følge af dette ikke nu offentliggøres i Lovtidende.